

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/20/2014
Identifikačné číslo spisu:	1211207651
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1211207651.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Západoslovenská distribučná, a. s., so sídlom: Čulenova 6, 816 47 Bratislava, IČO: 36 361 518, zast.: GRABAN, TORMA & PARTNERS, s. r. o., so sídlom: Vodná 3, 040 01 Košice, IČO: 36 730 564, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta JUDr. Imricha Tormu, LL.M., proti odporcom: 1/ AD PROPERTY, s. r. o., so sídlom: Stará Vajnorská 11, 831 04 Bratislava, IČO: 43 784 763, zast. advokátom JUDr. Viktorom Mišíkom, so sídlom: Zámocká 1, Bratislava, 2/ NUBAT, s. r. o., so sídlom: Pražská 5, 811 01 Bratislava, IČO: 35 815 914, o zaplatenie 8 010,88 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 24Cb/109/2011, na dovolanie odporcu v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/421/2012-126 zo dňa 19. novembra 2013, právoplatný dňa 10. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/421/2012-126 zo dňa 19. novembra 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 24Cb/109/2011-106 zo dňa 10. 07. 2012 uložil odporcovi v 1. rade povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 013,59 eur spolu s 9%-ným úrokom z omeškania ročne z uvedenej sumy od 03. 01. 2010 do zaplatenia a k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania v celkovej výške 209,46 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi v 2. rade uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 6 997,29 eur spolu s 9%-ným úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 05. 03. 2012 do zaplatenia a k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania v celkovej výške 1 446,37 eur, rovnako do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že navrhovateľ si návrhom na vydanie platobného rozkazu, uplatnil najprv len voči odporcovi v 1. rade nárok na zaplatenie škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny za obdobie od 01. 11. 2009 do 18. 11. 2009, a to vo výške 1 013,59 eur spolu s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 03. 01. 2010 do zaplatenia.

Po vydaní platobného rozkazu č. k. 33Rob//378/2011-34 zo dňa 08. 07.2011, súd na návrh navrhovateľa, uznesením zo dňa 24. 01. 2012, právoplatným dňa 20. 03. 2012, pripustil vstup odporcu v 2. rade do konania, voči ktorému sa navrhovateľ domáhal náhrady škody za obdobie od 20. 05. 2009 do 31. 10. 2009 vo výške 6 997,29 eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania odo dňa doručenia uznesenia o jeho pripustení do konania až do zaplattenia. Voči obidvom odporcom si navrhovateľ uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania, poukazom na ust. § 39 ods. 1 písm. a/ zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike konštatoval dôvodnosť navrhovateľom uplatneného nároku voči odporcom, keďže z protokolu o zistení neoprávneného odberu, potvrdeného C. K. N., mal preukázaný neoprávnený odber elektriny odporcami.

Námietky uplatnené odporcom v 1. rade ohľadne jeho pasívnej legitímácie navrhovateľ (a aj súd) zohľadnil tým, že náhradu škody za obdobie do 30. 10. 2009 (správne mal uviesť „do 31. 10. 2009“) si uplatnil voči odporcovi v 2. rade a za obdobie od 01. 11. 2009 voči odporcovi v 1. rade, v súlade s dohodou o prevzatí práv a záväzkov zo zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 30. 12. 2005, uzatvorenou medzi C. E. ako prenajímateľom, odporcom v 1. rade ako novým nájomcom a odporcom v 2. rade ako pôvodným nájomcom, v ktorej sa účastníci dohodli, že odporca v 1. rade ku dňu 01. 11. 2009 preberá všetky práva a záväzky. Obranu odporcu v 1. rade, založenú na argumente, že nebytové priestory začal reálne užívať až dňa 05. 11. 2009, kedy daňový úrad prideliť daňový kód jeho registračnej pokladnici, súd neuznal, nakoľko medzi odberom elektriny a pridelením kódu registračnej pokladnici nevzhliadol žiadnu súvislosť.

Výšku škody, ktorú predstavuje cena skutočne odobranej energie vo výške 7 459,30 eur, náklady spojené so zistením a odstránením neoprávneného odberu vo výške 63,42 eur a ostatné náklady vo výške 488,16 eur za DPH, ktorú je navrhovateľ povinný odvieť z nákupnej ceny elektriny podľa § 53 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, mal súd za dostatočne preukázanú listinnými dôkazmi predloženými navrhovateľom. Všetky uvedené náklady súd hodnotil ako preukázané a primerané, vyčíslené na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, teda v súlade s § 39 ods. 2 zákona o energetike. Za správny súd vyhodnotil aj postup navrhovateľa pri výpočte škody voči každému z odporcov, keď cenu odobranej elektriny vypočítal pomerne, podľa doby trvania neoprávneného odberu (164 dní a 18 dní) a ostatné náklady rozdelil na polovicu. Vo vzťahu k námietke odporcu v 1. rade, spočívajúcej v tvrdení, že jeho priemerná mesačná spotreba elektriny v roku 2011 zodpovedala cene cca 100,-- eur, ktorú doložil aj výpisom z knihy záväzkov, mal súd za to, že táto nebola spôsobilá vyvrátiť dôkazy navrhovateľa o množstve elektriny odobranej bez zmluvy. Pokiaľ ide splnenie ostatných predpokladov zodpovednosti za škodu, súd súhlasil s argumentáciou navrhovateľa, že protiprávnosť konania, resp. konania v rozpore so zákonom o energetike, vyplýva z neexistencie zmluvného vzťahu, tak, ako je to výslovne uvedené v § 39 ods. 1 písm. a/ zákona o energetike, pričom povinnosť nahradiť skutočnú škodu vyplýva z odseku 2 tohto ustanovenia.

O úrokoch z omeškania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) podľa úspechu účastníkov v konaní.

Na odvolanie odporcu v 1. rade, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., rozsudkom č. k. 2Cob/421/2012-126 zo dňa 19. 11. 2013 podľa § 214 ods. 2 O. s. p., napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením skutkového stavu tak, ako ho uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa, ako aj s jeho právnym posúdením veci. Konštatoval, že súd prvého stupňa sa presvedčivým spôsobom vysporiadal s námietkami odporcu v 1. rade, uvedenými v jeho odvolaní, keď poukázal na dohodu o prevzatí práv a záväzkov zo dňa 28. 10. 2009,

zakladajúcu pasívnu legitímáciu odporcu v1. rade, o ktorej z tohto dôvodu nemal pochybnosti. Taktiež sa vysporiadal s výškou žalovanej sumy a zohľadnil tiež skutočnosti, pre ktoré po rozšírení žaloby na odporcu v 2. rade, tohto alikvotne zaviazal na zaplatenie na neho pripadajúcej sumy. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej stotožnil s argumentmi, uvedenými vo vyjadrení navrhovateľa k odvolaniu, v ktorých s ohľadom na prepojenie jednej osoby v spoločnostiach odporcov v 1. a 2. rade - konateľ a p. N., poukázal na nedobromyseľnosť odporcu v1. rade. Naproti tomu sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením navrhovateľa vo vyjadrení, že odvolanie odporcu v 1. rade je potrebné odmietnuť. V tejto súvislosti uviedol, že odvolanie vykazuje zákonom predpísanú formu a má náležitosti odvolania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. podľa úspechu účastníkov v odvolacom konaní a odporcovi ako neúspešnému účastníkovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu v sume 83,02 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10. 12. 2013.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie odporca v 1. rade (ďalej tiež ako „dovolateľ“) argumentujúc tým, že účastníkovi konania sa postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.), súčasne, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (č. 1. 237 - 241).

Poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/171/2005 dovolateľ vo vzťahu k procesnej vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. namietol porušenie základného práva účastníka na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolaciemu súdu vytkol nedostatočné odôvodnenie jeho rozsudku, pretože v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. vo svojom rozhodnutí neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Tvrdí, že na základe odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku nie je možné preskúmať správnosť výpočtu a výšku škody, v dôsledku ktorej skutočností je toto rozhodnutie nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Odvolaciemu súdu tiež vytkol, že si bez dostatočného dokazovania a preukázania všetkých podstatných skutočností osvojil výlučne tvrdenia navrhovateľa.

Vo vzťahu k nesprávne právne posúdeniu veci dovolateľ namietol nesprávne vyhodnotenie zákonných predpokladov na vznik zodpovednosti za škodu, spôsobenú neoprávneným odberom elektriny, súčasne nesprávne právne posúdenie aktívnej legitímácie navrhovateľa v predmetnom konaní, nesprávne posúdenie pasívnej legitímácie odporcu v 1. rade v konaní a absenciu skúmania postavenia odporcu v 2. rade v konaní.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení odporca v 1. rade dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (zrejme mal na mysli vrátenie veci odvolaciemu súdu) .

Navrhovateľ sa k dovolaniu odporcu v 1. rade nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III ako súdu prvého stupňa o uložení povinnosti, avšak prípustnosť dovolania vo výrokovej časti nevyslovil. Rovnako nejde o potvrdenie takého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým by súd prvého stupňa vo svojom výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie odporcu v 1. rade v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namietala alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

K odňatiu možnosti odporcu v 1. rade konať pred súdom malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že odvolací súd v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie.

Právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Toto právo bezpochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania, musí však spĺňať limity zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. a účastníkovi musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky vznesené účastníkmi v priebehu konania.

Dovolať vo svojom dovolaní odvolaciemu súdu vytkol nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť odôvodnenia jeho rozsudku, ktorú vzhladol vo vzťahu k otázke správnosti výpočtu a výšky navrhovateľom uplatnenej škody. Namietol, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odvolaciemu súdu tiež vytkol, že si bez dostatočného dokazovania a preukázania všetkých podstatných skutočností osvojil výlučne tvrdenia navrhovateľa.

Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je nárok navrhovateľa, uplatnený pôvodne len voči odporcovi v 1. rade návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 16. 03. 2011, doručeným pôvodne Okresnému súdu Bratislava II dňa 30. 03. 2011 (č. l. 1 - 2) a Okresnému súdu Bratislava III postúpeným dňa 12. 05. 2011 (č. l. 21), rozšíreným proti odporcovi v 2. rade návrhom na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania zo dňa 18. 01. 2012 (č. l. 62 - 63), ktorého vstup súd pripustil uznesením č. k. 24Cb/109/20141-70 zo dňa 24. 01. 2012. Navrhovateľ sa od odporcov domáha zaplattenia spolu 8 010,88 eur (od odporcu v 1. rade sumy 1 013,59 eur a od odporcu v 2. rade sumy 6 997,29 eur) aj s príslušenstvom z titulu neoprávneného odberu elektriny.

Okresný súd Bratislava III ako súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovel, a to rozsudkom č. k. 24Cb/109/2011-106 zo dňa 10. 07. 2012, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho č. k. 2Cob/421/2012-126 zo dňa 19. 11. 2013.

Po oboznámení sa vo veci vydanými rozhodnutiami, ako aj konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo, je nutné súhlasiť s dovolateľom, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia nezodpovedá. Dovolať súd má totožne s dovolateľom za to, že z rozhodnutia prvostupňového súdu nevyplýva spôsob výpočtu škody, ktorú mali odporcovia spôsobiť a tento nedostatok neodstránil ani súd odvolací. Tento síce uviedol, že súd prvého stupňa sa „jednoznačným presvedčivým spôsobom vysporiadal s výškou žalovanej sumy...“, napriek tomu je dovolací súd toho názoru, že jeho odôvodnenie v tejto časti jednoznačné nie je. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku na str. 4 (č. l. 108) konštatoval, že výšku škody mal za preukázanú listinnými dôkazmi, predloženými navrhovateľom s uvedením, čo škodu predstavuje. Uviedol, že škodu predstavuje cena skutočne odobranej energie vo výške 7 459,30 eur, náklady spojené so zistením a odstránením neoprávneného odberu vo výške 63,42 eur a ostatné náklady vo výške 488,16 eur. Predmetné „položky“ tak, ako ich uviedol prvostupňový súd, vyplývajú z fotokópie dokladu založeného na č. l. 7 spisu, označeného ako „Výpočet škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny“, ktorý však nie je podpísaný ani v bode 4 „Výplnil“, ani v bode 5 „Schválil“. Ani z tohto dokladu však jednoznačne nevyplýva, akým spôsobom sa navrhovateľ z údajov, uvedených v bode 2 dokladu „Hodnota neoprávnene odobranej elektriny“ dopracoval k výslednému údaju 7 459,30 eur. Vo vzťahu k sume 488,16 eur, v predmetnom doklade charakterizovanej v bode 1 „Náklady spojené so zistením a odstránením NO“ ako „ostatné náklady“, chýba špecifikácia, o aké ostatné náklady má ísť. Súd prvého stupňa síce uviedol, že táto predstavuje DPH, ktorú je navrhovateľ povinný odvieť z nákupnej ceny elektriny podľa § 53 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Predmetné ustanovenie sa však týka opravy odvedenej dane. Z odôvodnenia preto nie je nijak zrejmé, aká je nákupná cena elektriny, a teda z akej sumy navrhovateľ a aj súd dospeli k ním vyčíslené hodnote DPH.

Existencia škody je jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a bez toho, aby jej výška, nevzbudzujúca žiadne pochybnosti, bola relevantne preukázaná a vyčíslená, nárok navrhovateľa nie je možné jednoznačne posúdiť.

Rovnako sa súd prvého stupňa nedostatočne vysporiadal s námietkou odporcu v 1. rade, vznesenou v súvislosti s výpočtom škody, týkajúcou sa priemernej mesačnej spotreby elektriny, keď len konštatoval, že táto „...nebola spôsobilá vyvrátiť dôkazy navrhovateľa o množstve elektriny odobranej bez zmluvy.“, bez toho, aby konkretizoval, prečo tak nebola spôsobilá urobiť.

So zreteľom na uvedené dovolací súd uznal opodstatnenosť dovolania odporcu v 1. rade, pokiaľ

poukazoval na nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorý tak nespĺňa zákonné náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia, a teda je v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a z neho vyplývajúcej požiadavky preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Na margo uvedeného dovolací súd zdôrazňuje, že sa nevyžaduje, aby na každý argument účastníka (vrátane takého, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný), bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, pokiaľ však, ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom, samo osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania (§ 238 O. s. p.), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť len vtedy, ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 ods. 3 O. s. p., v posudzovanom prípade však odvolací súd vo výroku svojho rozsudku prípustnosť dovolania nevyslovil.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou O. s. p., dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.), bude vecou odvolacieho súdu, aby sa s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu riadne vysporiadal, opätovne vo veci rozhodol a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.